

Multă vreme, în copilărie, mi-a fost destul de neclar ce este Araratul. Părea mai mult un munte mitologic decât unul real. Ceea ce știam era că acolo a eșuat Arca lui Noe și că este situat la granița dintre Turcia și Armenia. Într-un timp, situația s-a mai clarificat! Vârful Ararat are 5.165 m, este în întregime pe teritoriul Turciei și se găsește în apropierea lacului Van, într-o regiune locuită preponderent de kurzi. Din cauza situației politice de la granița turco-armeană și a relațiilor tensionate dintre cele două țări, tot timpul a fost nevoie de permis special pentru ascensiunea pe Ararat. Dacă în trecut aceasta era o problemă serioasă, acum lucrurile se rezolvă simplu, prin plata unei taxe locale.

Teofil VLAD

2012 – ASCENSIUNE PE ARARAT

În căutarea Arcei lui Noe

» text și foto de Teofil VLAD

După o pauză lungă de urcat pe munte, fiind într-o perioadă în care încerc să revin în formă, decid că Araratul este obiectivul potrivit, ca antrenament pentru destinații mai înalte. Și, iată-mă, la sfârșitul lui iulie 2012, împreună cu Anda Dobrescu, în

Doğubayazıt, căutând sediul unei agenții de turism cu care aranjaseam obținerea permisului de ascensiune. Nu mică este mirarea când ni se spune că nu ni se poate elibera numai permisul, ci trebuie să plătim și un ghid, acest lucru fiind, se

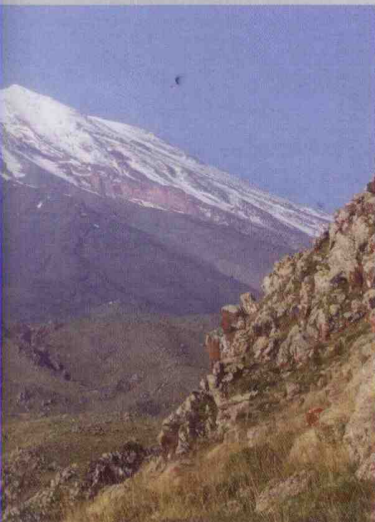
pare, stipulat într-un fel de lege locală. Nu este chiar ceea ce ne doream, nici din punct de vedere al bugetului călătoriei, nici din cel al genului de expediție pe care îl agreăm, dar presiunea este destul de mare, așa că acceptăm.

Se pare că singura opțiune decentă financiar pentru noi este să prindem din urmă un grup care plecase cu un ghid pe munte, chiar în ziua respectivă. Asta pentru a nu fi nevoiți să plătim noi singuri un ghid. A doua zi dimineață coborâm dintr-un microbuz la ieșirea din satul Eli, aflat la 2.200 m altitudine, și o luăm la picior spre tabăra 1, fiind însoțiți de un băiat kurd, care vorbește doar limba maternă și turca.

CUM SĂ SARI, FORȚAT, PESTE ETAPE!

După vreo patru ore și jumătate, ajungem la altitudinea de 3.200 m, unde punem cortul. Aici întâlnim ghidul și grupul din care vom face parte. Ghidul este un localnic a cărui experiență pe munte se rezumă, în principiu, la Ararat, la modul că are la activ aproape 100 de ascensiuni. Nu prea îl interesează alte masive, pentru el urcatul pe munte fiind o sursă de venit și atât. Grupul este format din oameni simpatici, veniți din Ungaria pe șosea, cu o rulotă, până în Doğubayazıt. Turiștii tocmai coborâseră de la tabăra 2, dintr-o tură de aclimatizare de jumătate de zi – pentru ei, noaptea care se lăsa era a doua dormită la 3.200 m altitudine. Noi sărim această etapă, pentru că trebuie să ne încadrăm în programul lor, care prevedea ca a doua zi să mutăm

Foto: DREAMSTIME

PE „ACOPERIȘUL TURCIEI”

Facem poze cu steagul de pe vârful și, deși am vrea să ne bucurăm de panorama de pe „acoperișul Turciei”, renunțăm, convinși de viscol, și începem coborârea. Oboseala se simte din plin, durerile de cap se intensifică, dar acum e la vale! Pe la ora zece dimineața ajungem la corturi, unde începem să strângem și, după alte trei ore, suntem pe drum. Ca ironie, după-amiază, contrar oricărui tipare de vreme, cerul este senin și muntele răsare clar în spatele nostru, parcă zâmbind cu condescendență celor căroră, cu numai câteva ore mai devreme, le-a arătat o cu totul altă față. Dar, după cum se spune, pe vreme nu te poți supăra, așa că acceptăm ziua așa cum a fost, lăsând sarcina de a găsi Arca celor care vor veni după noi, și ne bucurăm de reușită.

săpăm urme în față, prin zăpada proaspătă, pentru ghid și pentru ei. Progresăm rapid, dar știm că avem ceva cale de mers. O dată cu prima geană de lumină apar și norii, care se adună tot mai groși și ne învăluie. Deși ziua își intră pe deplin în drepturi, nu mai vedem nimic și încercăm să ne orientăm cum putem, câștigând în altitudine. La un

tabăra la 4.200 m. Altitudinea nu este foarte mare, dar aclimatizarea ar fi fost bine-venită.

Ne trezim, facem un ceai, mâncăm și plecăm primii la drum. Colegii noștri, la fel ca majoritatea oamenilor care urcă muntele, folosesc cai pentru transportul bagajelor.

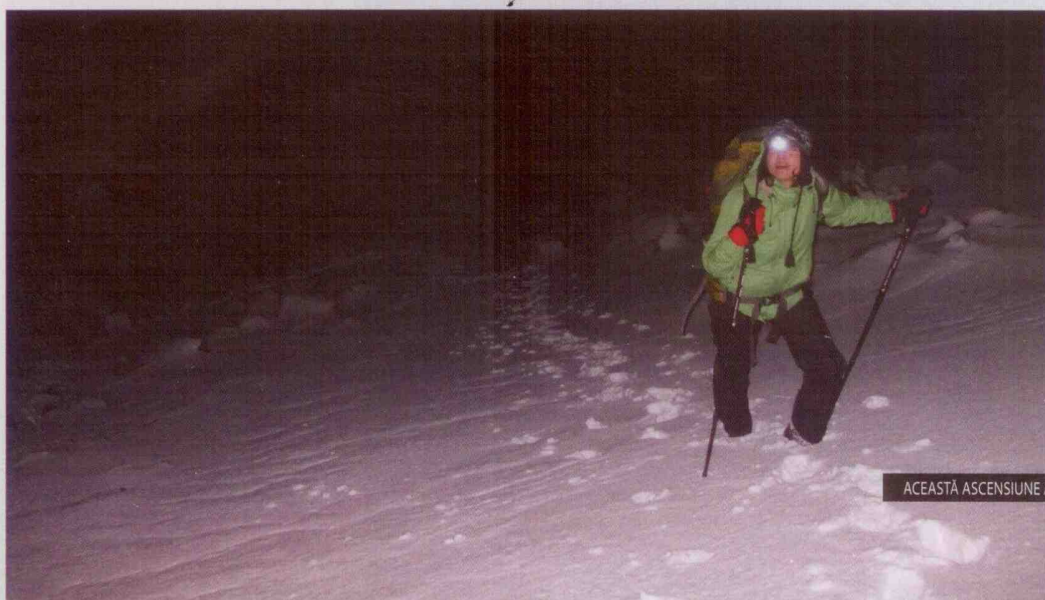
ORBECĂIND SPRE VÂRF

Obişnuiți cu excursiile din munții noștri, optăm să ne cărăm singuri echipamentul și, încet-încet, ajungem la 4.200 m altitudine, unde instalăm cortul. Nu mică ne este mirarea când vedem cum restul grupului așteaptă corturile transportate de cai, care, din motive necunoscute, întârzie. Vremea se strică; începe să plouă și, ulterior, să ningă foarte puternic! Intrăm în cort cu

hainele ude și înfrigurați. Emoțiile pentru a doua zi se instalează – oare vremea ne va permite să urcăm? Plecarea este stabilită foarte devreme, dorind ca în aceeași zi să ajungem înapoi, în oraș. Pe la ora unu alarma de la ceas sună și

începem pregătirile. Vremea promite, fiind frig și senin. Contrar a ceea ce auzisem, zăpada este prezentă încă de la primii pași. Distingem poteca la lumina Lunii și a lanternelor și o apucăm pieptiș. Însoțitorii noștri se mișcă mai încet, așa că

moment dat, constat că în orice parte aş merge, cobor, dar realizez că nu aici este vârful! Trebuie să fie un pisc secundar din creastă, dar orientarea devine imposibilă. Decidem să mergem pe urme înapoi și să așteptăm, mai jos, o fereastră în nori, care să ne permită să găsim drumul bun. După aproape zece minute de mers la vale, ne întâlnim cu grupul însoțit de ghid, care progresează voinicește pe urmele bătute de noi. Discutăm cu toții, eliminăm variante și, în cele din urmă, în loc să urcăm, începem să traversăm. Vremea se îmbunătățește un pic și mai vedem câte ceva. După vreo jumătate de oră vedem punctul final și, după încă un sfert de oră, ajungem cu toții pe vârful.

ACEASTĂ ASCENSIUNE A FOST SUSȚINUTĂ DE AQUASOFT SRL ȘI AKAI ROMÂNIA.